

כל המשפחה מחוברת סביב הזרף של אבא

מסרים מהדף היומי / פרשת ויקרא תשפ"ד / גליון מס' 97

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף כ"ד.

"האי דלא איכפת ליה מממונא דחבריה"

בגמרא השבוע: מר זוטרא ותלמידיו מתארחים במקום כלשהו, והנה נגנב גביע כסף מהמארח, מר זוטרא מבחין באחד התלמידים כשהוא מנגב את ידיו בכגדו של חברו; "זהו הגנב!" - הוא קובע, ומורה להלקותו, התלמיד נאלץ להודות ולהחזיר את הגניבה

כלומר, מר זוטרא הבין שהמזלזל בממונו של חברו, גם אם מדובר בזלזול קל, במהותו הוא גנב

באזור שבו התגורר הרב בן ציון אבא שאול השתררה עלטה, החשמל נפל מסיבה כלשהיא. הרב שלח את בנו ללוות נרות מהשכן, וזה העניק לו בשמחה והצהיר: "אין צורך להחזיר! זכות היא לי לסייע לרב!" למחרת שב הבן ובידיו נרות; "הרי אמרתי שאין צורך להחזיר" - התפלא השכן; "אמרת שאין צורך להחזיר כי אתה שמח לסייע לרב", הסביר הבן, בשם אביו כמובן, "למעשה הלך אבא לבית הכנסת, ומאחר שלא הוא השתמש בהם, אלא בני הבית, הוא שלח אותי להחזירם...". השכן נדהם, וכמובן שלח מיד להשיב את הנרות, בתוספת הודעה ברורה שכוונתו הייתה שהוא שמח לעזור אף לבני הבית של הרב

איך זה קשור אלינו?

ניזהר מכל סרך של פגיעה בממונו האחר, וככל שנתמיד בכך, נגביר בנפשנו את תכונת הזהירות מגזל לכל גוונים

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף כ"ג.

"בהני תלת מיילי עבידי רבנן דמשנו במלייהו, במסכת..."

בשלשה מקרים הקלו תלמידי חכמים לשנות מהאמת, אומרת הגמרא השבוע, ביניהם כאשר הם נשאלים כמה מסכות למדו, הם משנים מהאמת, מחמת שאינם רואים צורך לשתף את האחרים בהישגיהם

היום זה לא פופולרי, מקובל למצוא אנשי ציבור המצהירים בפומבי עד כמה אינם חושבים על עצמם, רק על טובת הציבור... לא פעם אפשר לשמוע גם כאלו המצהירים בפה מלא: "אני אדם צנוע...!", ככה, ברבים..

חכמי ישראל הינם ההיפך הגמור, ויש בנותן טעם להביא בעניין זה את עיקרי צוואתו של הרב שטיינמן זצ"ל, גדול הדור האחרון: א. אבקש מאוד שלא להספידיני, לא בפני ולא שלא בפני, ולא לעשות עצרת התעוררות או עצרת אבל וכל מיני שמות בדויים שמשמעותם הספד. ב. לא לכתוב שום מאמר אודותי בעיתונים. ג. לא להדפיס מודעות, ולא להכריז על פטירתי, מספיק שיהיו עשרה אנשים בהלוויה... ה. מקומי בבית החיים בין אנשים פשוטים. ו. לא לכתוב שום תארים על המצבה... יא. אבקש לא להזכירני בשם צדיק או ירא שמים כדי שלא אתבזה על ידי זה בעולם האמת... יד. אני מיעץ שלא לקרוא לילדים על שמי..

איך זה קשור אלינו?

זהו המבחן שיגלה לנו מה עומד בראש מעיינינו, ומה פחות, לכן איננו מאחרים לשיעור, איננו מפספסים מניין, לא מדלגים על לימוד עם הילד, למה שחשוב יש זמן..

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף כ"ב.

"תרגמה רבא אליבא דאביי"

בסוגיית הגמרא השבוע מובאת מחלוקתם הנודעת של אביי ורבא בעניין 'אוש שלא מדעת', דהיינו באופן שאדם איבד חפץ וחברו הגביהו בשעה שהמאבד עדיין אינו יודע מכך, אך ברור שכשידע יתייאש. רבא סובר שכאשר יתייאש יחשב הדבר למפרע כ'אוש', והמוצא זכה, ואילו אביי סובר שכיון שהגביה לפני י'אוש', לא זכה. הגמרא מביאה ראיות לכאן ולכאן, ובין לבין מצינו שרבא נחלץ לעזרתו של אביי ודוחה ראיה שהופנתה נגדו. כך נשאר הספק על מכונו, ולבסוף אף מוכרעת ההלכה כאביי!

למדנו בקשת האמת מהי. האמוראים אינם מתווכחים בכדי לנצח את הצד שכנגדם, אדרבה, אם ימצאו הוכחה לשיטת החולק עליהם, ישמחו להודות לדעתו, ואף יסייעו בעדו לדחות ראיות שהופנו כנגדו. כך נראית בקשת האמת

על בימת ארון הקודש המוזהב של ישיבת פוניבז' עמד ראש הישיבה, הרב שך, בשיעורו השבועי, בעודו מרצה בגאונות חידוש מופלא שהעלה בסוגיא, התערב אחד הבחורים וביקש להביא ראיה מגמרא נגד חידושו של ראש הישיבה, ראש הישיבה ניסה ליישב, אך הבחור שב והביא ראיה ממקום אחר, ראש הישיבה הרהר לרגע ואז הכריז ללא היסוס: "ג'רעקט!" [-צודק!] סגר את הגמרא וירד... לתדהמת כולם..

איך זה קשור אלינו?

נתווכח, וזה בסדר, אך אם ניווכח שהשני צודק, לא נהסס להודות על האמת, שהרי היא מטרת הוויכוח